

Şikâyet Etmek

– mihrimah · 12 Temmuz 2018

ŞİKÂYET ETMEK;

Şikâyet insanların kendi nefislerinden kaynaklanır. Her kes her şeyden şikâyet eder oldu. Çocuğundan şikâyet eden bir ebeveyn ya Allah'a ulaşmayı dileyip mürşidine tabi olarak nefis tezkiyesine başlamamıştır, ya da çocuğuna Allah'a ulaşmayı dilemeyi öğretip sıratı müstakime ulaşmasına ve Kur'an ahlakıyla ahlaklanmasına vesile olmamıştır.

Nefs tezkiyesi yapanlar hiçbir şeyden şikâyet etmezler. Evvela hatayı kendilerinde ararlar. Yapılan hatayı bağışlar, hoş görür, sever ve yardımcı olmaya çalışır.

O yüzden ister kadın veya ister erkek olsun erdemli olmalı ki; Erdemli bir evlat yetiştirebilsin.

64/TEGÂBUN-14: Yâ eyhuhellezîne âmenû inne min ezvâcikum ve evlâdikum aduvven lekum fahzerûhum, ve in ta'fû ve tasfehû ve tagfirû fe innallâhe gafûrun

rahîm(rahîmun).

Ey âmenû olanlar

(Allah'a ulaşmayı dileyenler)! Muhakkak ki, sizin zevcelerinizden ve evlâtlarınızdan size düşman olanlar vardır. Artık onlardan sakının. Ve eğer onları affeder, kusurlarına bakmazsanız ve bağışlarsanız, o taktirde muhakkak ki Allah; Gafur'dur, Rahîm'dir.

45/CÂSİYE-14: Kul lillezîne âmenû yagfirû lillezîne lâ yercûne eyyâmallâhi li yecziye kavmen bi mâ kânû yeksibûn(yeksibûne).

Âmenû olanlara de ki: "Allah'ın günlerinin

(geleceğini) ummayan, kazanmış olduklarından dolayı (Allah'ın) cezalandıracağı kavmi bağışlasınlar."

Allahütealâ, âmenû olanların, Allah'a ulaşmayı dileyenlerin, Allah'ın günlerinin geleceğini ummayan kişilere kin duymasını istemiyor. Hangi günleri? Yani, Allah'a ulaşmayı dileyenlerin 7 safhada yaşayacakları güzelliklere, 7 tane gök katını aşmasına inanmayan kişiler bunlar. Onlar "İnsan ruhu, insana hayat verir. Ruh vücuttan ayrılırsa kişi ölür." diyorlar. O zaman Allah'ın o günlerinin; yani kişinin ruhunu, fizik vücudunu, nefisini Allah'a teslim ettiği günlerin geleceğini, bu insanlar ümit etmiyorlar.

Onlara inanmıyorlar. Oysaki bütün sahâbe, ruhlarını da vechlerini de nefislerini de iradelerini de Allah'a teslim etmişlerdir; o günler onlar için gelmiştir. O, geleceğini ummayanlar için ise "kazanmış oldukları şeyler dolayısıyla onları affedin" diyor, Allahütealâ. Ne kazanıyorlar? Allah'a ulaşmayı dilemeyenler ne yazık ki; amellerinin boşa gitmesine sebebiyet veriyorlar. Bir insan, Allah'a ulaşmayı dilemezse, Zumer Suresinin 65. ayet-i kerimesine göre hüsrandır:

39/ZUMER-65: Ve lekad ûhiye ileyke ve ilellezîne min kablik(kablîke), le in eşrekte le yahbetanne ameluke ve le tekûnenne minel hâsirîn(hâsirîne).

Ve andolsun ki, sana ve

senden öncekilere: "Gerçekten eğer sen şirk koşarsan (Allah'a ulaşmayı dilemezsen), amellerin mutlaka heba olur. Ve mutlaka hüsrana düşenlerden olursun." diye vahyolundu.

17/İSRÂ-53: Ve kul li ibâdî yekûlülletî hiye ahsen(ahsenu), inneş şeytâne yenzegu beynehum, inneş şeytâne kâne lil insâni aduvven mubînâ(mubînen).

Ve kullarıma de ki: "En güzeli (söz)

söylesinler!" Muhakkak ki şeytan, onların aralarını bozar (fesat çıkarır). Muhakkak ki o, insana apaçık

düşmandır.

Şeytan, bütün insanlara apaçık bir düşmandır. İnsanları birbirine düşman etmek, mutsuz etmek, kendisiyle birlikte cehenneme götürmek onun temel hedeflerini oluşturur.

Bütün kavgaları vücuda getiren aslında iblistir. İki tarafın arasına niza sokmak için iki tarafa da ayrı ayrı fısıldar. Karşı tarafın dediğinden hareketle kişiyi diğer tarafın üzerine saldırtmaya çalışır. Bütün gücüyle bu istikamette bir gayretin sahibidir.

41/FUSSİLET-34: Ve lâ testevîl hasenetu ve les seyyieh(seyyietu), idfa' billetî hiye ahsenu fe izellezî beyneke ve beynehu adâvetun ke ennehu veliyyun hamîm(hamîmun).

Hasene (iyilik) ve seyyie (kötülük), müsavi (eşit) değildir. (Kötülüğü) en güzel şekilde karşıla. O zaman seninle arasında düşmanlık olan kişi, samimi bir dost gibi olur.

Hasene ile seyyiat eşit değildir. Çünkü birisi derecat kazandırır, öteki kaybettirir.

Bazı insanlar kötülüğe karşı kötülük, iyiliğe karşı iyilik ederler. Bazı insanlar da iyiliğe karşı da kötülüğe karşı da iyilik ederler. İşte bu, kötülüğe iyilikle karşılık verme işlemidir. Bütün sahâbe, kötülüğe iyilikle mukabele ediyordu. Allahüteâlâ buyuruyor ki:

3/ÂLİ İMRÂN-119: Hâ entum ulâi tuhibbûnehum ve lâ yuhıbbûnekum ve tû'minûne bil kitâbi kullih(kullihî), ve izâ lekûkum kâlû âmennâ, ve izâ halev addû aleykumul enâmile minel gayz(gayzi), kul mûtû bi gayzikum, innallâhe alîmun bi zâtis sudûr(sudûri). İşte siz (mü'minler) böylesiniz, siz onları seversiniz ve onlar sizi sevmezler ve siz kitabın tamamına îmân edersiniz. Ve sizinle karşılaşınca "biz îmân ettik" dediler, yalnız kaldıkları zaman, size karşı öfkelerinden parmak uçlarını ısırdılar. De ki: "Öfkenizden ölün. "Muhakkak ki Allah, sinelerde olanı en iyi bilendir.

Onlar, Kur'an'ın bütününe îmân eden sahâbeye düşmanlık ettikleri halde sahâbe onlara muhabbet besliyor yani kötülüğe iyilikle mukabele ediyorlardı. Sahâbe Allah'a çağırıyor:

12/YÛSUF-108: Kul hâzihî sebîlî ed'û ilallâhi alâ basîretin ene ve menittebeanî, ve subhânallâhi ve mâ ene minel müşrikîn(muşrikîne).

De ki: "Benim ve bana tâbî olanların, basiret üzere (kalp gözüyle basar ederek, Allah'ı görerek) Allah'a davet ettiğimiz yol, işte bu yoldur. Allah'ı tenzih ederim. Ve ben, müşriklerden değilim."

Allah razı olsun,
Burhan AKSU